

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εβδομήντα Επτά

*Αποκαλύπτοντας τον Προφητικό Παραλληλισμό: Ο Αντβεντισμός της
Λαοδίκειας το 1863 και η Βιβλική Τυπολογία*

Jeff Pippenger
2024-02-10

Η ανταρσία του Λαοδικειανού Αντβεντισμού το 1863 έχει προτυπωθεί από την κατάρα που εκφωνήθηκε εναντίον της ανοικοδόμησης της Ιεριχούς.

Και ο Ίησοῦς τοὺς ὥρκισε κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, λέγων· Ἐπικατάρατος ἔστω ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὃς θὰ ἐγερθῆ καὶ θὰ οἰκοδομήσῃ ταύτην τὴν πόλιν, τὴν Ἰεριχὴν· ἐπὶ τῷ πρωτοτόκῳ αὐτοῦ θὰ θεμελιώσῃ αὐτήν, καὶ ἐπὶ τῷ νεωτάτῳ υἱῷ αὐτοῦ θὰ στήσῃ τὰς πύλας αὐτῆς. Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ 6:26.

Η αποστασία του Λαοδικειανού Αντβεντισμού το 1863 έχει προτυπωθεί από τους οικοδόμους που απέρριψαν τον ακρογωνιαίο λίθο.

Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Δὲν ἀνεγνώσατε ποτέ ἐν ταῖς γραφαῖς· Ὁ λίθος, τὸν ὁποῖον ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδόμοι, οὗτος ἔγεινε κεφαλὴ γωνίας· παρὰ Κυρίου ἔγεινε αὕτη, καὶ εἶναι θαυμαστὴ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν· Διὰ τοῦτο σᾶς λέγω, ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ θὰ ἀφαιρεθῆ ἀφ' ὑμῶν, καὶ θὰ δοθῆ εἰς ἔθνος ποιοῦν τοὺς καρποὺς αὐτῆς. Ματθαῖος 21:42, 43.

Η ανταρσία του Λαοδικειανού Αντβεντισμού το 1863 έχει προτυπωθεί από το χρυσό μοσχάρι του Ααρών.

Διότι μου εἶπαν· Κάμε εἰς ἡμᾶς θεοῦς, οἱ ὁποῖοι θέλουσι προπορεύεσθαι ἡμῶν· ἐπειδὴ, ὡς πρὸς τὸν Μωυσὴν τούτον, τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἀνέβιβασεν ἡμᾶς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, δὲν ἐξεύρομεν τι ἔγεινεν εἰς αὐτόν. Καὶ εἶπα πρὸς αὐτούς· Ὅστις ἔχει χρυσίον, ας ἀποσπάσωσιν αὐτό. Καὶ ἔδωκαν αὐτό εἰς ἐμέ· τότε ἔρριψα αὐτό εἰς τὸ πῦρ, καὶ ἐξήλθεν ὁ μόσχος οὗτος. Καὶ εἶδεν ὁ Μωυσὴς ὅτι ὁ λαὸς ἦτο γυμνός· (διότι ὁ Ααρών εἶχε γυμνώσει αὐτούς πρὸς αἰσχύνην αὐτῶν μεταξύ των ἐχθρῶν αὐτῶν). Ἐξοδος 32:23–25.

Η αποστασία τοῦ Λαοδικειανοῦ Ἀντβεντισμοῦ τοῦ 1863 ἔχει προτυπωθῆ διὰ τῶν δύο χρυσοῶν μόσχων τοῦ Ἱεροβοάμ.

Ἐὰν ὁ λαὸς οὗτος ἀναβῆ διὰ νὰ προσφέρῃ θυσίαν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κυρίου ἐν Ἱερουσαλήμ, τότε ἡ καρδιά τοῦ λαοῦ τούτου θέλει ἐπιστρέφει πάλιν πρὸς τὸν κύριον αὐτῶν, πρὸς τὸν Ροβοὰμ βασιλέα τοῦ Ἰούδα, καὶ θέλουσι με φονεύσει, καὶ θέλουσιν ἐπιστρέφει πάλιν πρὸς τὸν Ροβοὰμ βασιλέα τοῦ Ἰούδα. Διὸ ὁ βασιλεὺς ἔλαβε συμβούλιον, καὶ ἔκαμε δύο μόσχους χρυσοῦς, καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς, Πολὺ εἶναι δι' ἐσᾶς νὰ ἀναβαίνητε εἰς Ἱερουσαλήμ· ἰδοὺ οἱ θεοὶ σου, Ἰσραήλ, οἵτινες σε ἀνήγαγον ἐκ γῆς Αἰγύπτου. Καὶ τὸν ἕνα ἔστησεν ἐν Βαιθήλ, καὶ τὸν ἄλλον ἔθεσεν ἐν Δάν. 1 Βασιλέων 12:27–29.

Η αποστασία του Λαοδικειανού Αντβεντισμού το 1863 έχει προτυπωθεί από τον προφήτη από τον Ιούδα, ο οποίος πέθανε ανάμεσα στον όνο και στο λιοντάρι.

Και συνέβη, αφού έφαγε άρτο και αφού ήπια, να σαμαρώσει γι' αυτόν τον όνο, δηλαδή για τον προφήτη τον οποίο είχε επαναφέρει. Και ενώ εκείνος απήλθε, λέων τον συνήντησε καθ' οδόν και τον εφόνευσε· και το πτώμα αυτού ερρίφθη επί της οδού, και ο όνος εστέκετο πλησίον αυτού, και ο λέων επίσης εστέκετο πλησίον του πτώματος. 1 Βασιλέων 13:23, 24.

Η αποστασία του Λαοδικειανού Αντβεντισμού το 1863 έχει προτυπωθεί από τη δέκατη δοκιμασία του αρχαίου Ισραήλ, με την οποία άρχισε η περιπλάνησή τους στην έρημο.

Αλλ' όπως αληθώς ζω, πάσα η γη θέλει πλησθή από της δόξης του Κυρίου. Επειδή πάντες οι άνδρες εκείνοι, οίτινες είδον την δόξαν μου και τα θαυμάσιά μου, τα οποία έκαμα εν Αιγύπτω και εν τη ερήμω, και με επείρασαν ήδη ταύτας τας δέκα φορές και δεν υπήκουσαν εις την φωνήν μου, βεβαίως δεν θέλουσι ιδεί την γην, την οποίαν ώμοσα προς τους πατέρας αυτών, ουδέ τις εκ πάντων όσοι με παρώργισαν θέλει ιδεί αυτήν· αλλ' ο δούλός μου Χάλεβ, επειδή ήτο μετ' αυτού άλλο πνεύμα και με ηκολούθησε πλήρως, τούτον θέλω εισαγάγει εις την γην, εις την οποίαν εισήλθε, και το σπέρμα αυτού θέλει κληρονομήσει αυτήν. Αριθμοί 14:21–23.

Ο απόστολος Παύλος δίδαξε:

Όλα δε ταύτα συνέβαιναν εις αυτούς ως παραδείγματα· και εγράφησαν προς νουθεσίαν ημών, εις τους οποίους εφθασαν τα τέλη των αιώνων. Α' Κορινθίους 10:11.

Σχολιάζοντας εκείνη την προφητική αρχή, η Αδελφή White είπε:

«Καθένας από τους αρχαίους προφήτες μίλησε λιγότερο για τη δική τους εποχή παρά για τη δική μας, ώστε η προφητεία τους να ισχύει για εμάς. “Ταῦτα δὲ πάντα τύποι συνέβαινον εἰς ἐκείνους· ἐγράφησαν δὲ πρὸς νουθεσίαν ἡμῶν, εἰς οὓς τὰ τέλη τῶν αἰώνων κατήντησεν.” 1 Corinthians 10:11. “Οἷς ἀπεκαλύφθη ὅτι οὐχ ἑαυτοῖς, ἡμῖν δὲ διηκόνουν αὐτά, ἃ νῦν ἀνηγγέλη ὑμῖν διὰ τῶν εὐαγγελισαμένων ὑμᾶς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἀποσταλέντι ἀπ’ οὐρανοῦ, εἰς ἃ ἐπιθυμοῦσιν ἄγγελοι παρακύψαι.” 1 Peter 1:12....»

«Η Βίβλος έχει συσσωρεύσει και έχει συνδέσει μαζί τους θησαυρούς της για αυτή την τελευταία γενεά. Όλα τα μεγάλα γεγονότα και οι επίσημες πράξεις της ιστορίας της Παλαιάς Διαθήκης υπήρξαν, και εξακολουθούν να επαναλαμβάνονται, στην εκκλησία κατά τις έσχατες αυτές ημέρες.» Selected Messages, βιβλίο 3, σσ. 338, 339.

Το μήνυμα της όψιμης βροχής, σύμφωνα με τον Ησαΐα, είναι μήνυμα· διότι αυτός επισημαίνει ότι οι ασεβείς θα αρνηθούν να το ακούσουν, και περιγράφει το μήνυμα αυτό ως «γραμμὴν ἐπὶ γραμμῆν».

Τίνα θέλει διδάξει γνώσιν; και τίνα θέλει κάμει να εννοήσει διδασκαλίαν; εκείνους που απεγαλακτίστησαν από του γάλακτος, και απεσπάσθησαν από των μαστών. Διότι πρέπει να είναι εντολή επί εντολήν, εντολή επί εντολήν· γραμμὴ ἐπὶ γραμμῆν, γραμμὴ ἐπὶ γραμμῆν· ἐδὼ ολίγον, και ἐκεῖ ολίγον· επειδή με τραυλίζοντα χεῖλη και με άλλην γλώσσαν θέλει λαλήσει προς τούτον τον λαόν. Προς τους οποίους είπε, Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀνάπαυσις, διὰ τῆς ὁποίας δύνασθε να αναπαύσετε τον κεκοπιακότα· και αὐτὴ εἶναι ἡ ἀναψυχή· ἀλλὰ δεν ηθέλησαν να

ακούσουν. Ὅθεν ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἦτο πρὸς αὐτοὺς ἐντολή ἐπὶ ἐντολήν, ἐντολή ἐπὶ ἐντολήν· γραμμὴ ἐπὶ γραμμὴν, γραμμὴ ἐπὶ γραμμὴν· ἐδὼ ὀλίγον, καὶ ἐκεῖ ὀλίγον· διὰ νὰ υπάγωσι, καὶ νὰ πέσωσιν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ νὰ συντριφῶσι, καὶ νὰ παγιδευθῶσι, καὶ νὰ συλληφθῶσι.

Ἡσαΐας 28:9–13.

Ἀπὸ τὶς ἕξι γραμμές που μόλις ἐντοπίσαμε —καὶ βεβαίως υπάρχουν καὶ ἄλλες τὶς ὁποῖες δὲν ἐπισημάνσαμε— ἡ μία δίνει ἐμφαση στὸ 1863, ὡς τὸ τέλος μιᾶς προοδευτικῆς δοκιμασίας που ὀδήγησε σὲ περιπλάνηση στὴν ἔρημο. Δύο τονίζουν ὅτι ἕνας προγενέστερος λαὸς τῆς διαθήκης παρακάμφθηκε καὶ ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ ἕναν νέο ἐκλεκτὸ λαό. Ἡ μία ἐπισημαίνει κατὰρα γιὰ τὴν ἀνοικοδόμηση κάποιου πράγματος που προοριζόταν νὰ παραμείνει κατεστραμμένο καὶ εγκαταλελειμμένο ὑπὸ τὴν κατὰρα τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἦταν, καὶ μία ἄλλη ἐπισημαίνει κατὰρα γιὰ τὴν ἐπιστροφή ἐκεῖ ὅπου εἶχε ἀπαγορευθεῖ νὰ πας. Δύο παρέχουν παραδείγματα παραχαράξεων τῶν δύο πλακῶν τῶν Δέκα Ἐντολῶν, οἱ ὁποῖες ἀντιπροσώπευαν τὶς δύο πλάκες τοῦ Ἀββακούμ.

Οἱ χρυσοὶ μῶσχοι τοῦ Ἀαρὼν καὶ τοῦ Ἱεροβοάμ ἀντιπροσωπεύουν μιὰ παραπονημένη εἰκόνα ζηλοτυπίας, ἡ ὁποία ἀντιπροσώπευε τὸ παραπονημένο διάγραμμα τοῦ 1863. Ὅταν συνδυάζονται, οἱ δύο μάρτυρες, ὁ Ἀαρὼν καὶ ὁ Ἱεροβοάμ, διδάσκουν ὅτι οἱ δύο πλάκες τοῦ Ἀββακούμ ἀντιπροσωπεύουν μιὰ πλάκα, κατὰ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο που οἱ δύο πλάκες τῶν Δέκα Ἐντολῶν ἀντιπροσωπεύουν ἕναν νόμο τοῦ Θεοῦ. Μαζί καθίστανται ἕνα σύμβολο, τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο ὅταν συνενώνονται. Ἡ ἴδια προφητικὴ δυναμικὴ τῶν δύο πλακῶν τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει στὶς δύο πλάκες τοῦ Ἀββακούμ, καὶ μαζί οἱ παραπονήσεις τοῦ Ἀαρὼν καὶ τοῦ Ἱεροβοάμ πραγματεύονται ἐκεῖνο τὸ προφητικὸ φαινόμενο.

Ἡ πρώτη γενεὰ τοῦ Ἀντβεντισμοῦ ἔχει προτυπωθεῖ ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς ζηλοτυπίας στὸ ὄγδοο κεφάλαιο τοῦ Ἰεζεκιήλ. Τὸ ὄραμα που ἀρχίζει τὴν ἕμπτῃ ἡμέρα, τοῦ ἔκτου μηνός, κατὰ τὸ ἕκτο ἔτος, στὸ ὄγδοο κεφάλαιο τοῦ Ἰεζεκιήλ, συνεχίζεται στὸ ἑνάτο κεφάλαιο, ὅπου παριστάνεται ἡ σφράγιση τῶν ἑκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Ὅταν ἀναφέρεται στὴν ἀπεικόνιση τῆς σφράγισης τοῦ ἐνάτου κεφαλαίου, ἡ ἀδελφὴ Γουάιτ περιλαμβάνει τὴν ιδιότητα τοῦ χαρακτήρος τοῦ Θεοῦ που προσδιορίζει ὅτι εἶναι στὴν τρίτη καὶ στὴν τετάρτη γενεὰ ὅπου ὁ Θεὸς κρίνει ἐκείνους που εἶναι ἀνυπάκουοι. Ἐπομένως, ἐνσωματώνει τὴν ἀλήθεια που συνδέεται ἀμεσα με τὴ δευτέρη ἐντολή, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἐντολή που ἀπαγορεύει τὴ λατρεία τῶν εἰδώλων, ὅπως ἦσαν οἱ χρυσοὶ μῶσχοι τοῦ Ἀαρὼν καὶ τοῦ Ἱεροβοάμ.

«Καὶ ἐκάλεσε πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν ἐνδεδυμένον λινά, ὅστις εἶχεν παρὰ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ τὸ γραφικὸν μελανοδοχεῖον· καὶ ὁ Κύριος εἶπεν πρὸς αὐτόν· Διέλθε διὰ μέσου τῆς πόλεως, διὰ μέσου τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ βάλε σημεῖον ἐπὶ τὰ μέτωπα τῶν ἀνδρῶν οἱ στενάζουν καὶ βοῶσι διὰ πάντα τὰ βδελύγματα τὰ γινόμενα ἐν μέσῳ αὐτῆς. Καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς εἶπεν ἐν τῇ ἀκοῇ μου· Πορεύεσθε κατόπιν αὐτοῦ διὰ τῆς πόλεως καὶ πατάξατε· μὴ φεισθῆ ὁ ὀφθαλμὸς ὑμῶν, μηδὲ ἐλέησητε· ἀφανίσατε παντελῶς γέροντας καὶ νεανίσκους, παρθένους καὶ νήπια καὶ γυναῖκας· ἀλλὰ μὴ πλησιάσητε οὐδένα ἄνθρωπον ἐφ' οὗ εἶναι τὸ σημεῖον· καὶ ἀπὸ τοῦ ἁγιαστηρίου Μου ἄρξασθε. Τότε ἤρξαντο ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων οἵτινες ἦσαν ἔμπροσθεν τοῦ οἴκου.»

«Ὁ Ἰησοῦς πρόκειται νὰ εγκαταλείψει τὸ ἱλαστήριον τοῦ ἐπουρανίου ἁγιαστηρίου, γιὰ νὰ ἐνδυθεῖ τὰ μᾶτια τῆς ἐκδικήσεως καὶ νὰ ἐκχύσει τὴν ὀργή Του με κρίσεις ἐπάνω σὲ ἐκείνους

που δεν ανταποκρίθηκαν στο φως που τους έδωσε ο Θεός. “Επειδή η απόφαση κατά έργου πονηρού δεν εκτελείται ταχέως, διά τούτο η καρδιά των υιών των ανθρώπων είναι πλήρως προδιατεθειμένη εν αυτοίς να πράττωσι το κακόν.” Αντί να μαλακωθούν από την υπομονή και τη μακροθυμία που ο Κύριος επέδειξε προς αυτούς, εκείνοι που δεν φοβούνται τον Θεό και δεν αγαπούν την αλήθεια σκληρύνουν τις καρδιές τους στην πονηρή τους πορεία. Αλλά υπάρχουν όρια ακόμη και στη μακροθυμία του Θεού, και πολλοί υπερβαίνουν αυτά τα όρια. Έχουν ξεπεράσει τα όρια της χάριτος, και γι’ αυτό ο Θεός πρέπει να επέμβει και να υπερασπιστεί την ίδια Του την τιμή. ||

«Περί των Αμορραίων ο Κύριος είπε: “Κατά την τετάρτην γενεάν θέλουσιν επανέλθει εδώ· διότι η ανομία των Αμορραίων δεν επληρώθη έτι.” Μολονότι το έθνος αυτό ήταν περιβλεπτο εξαιτίας της ειδωλολατρίας και της διαφθοράς του, δεν είχε ακόμη γεμίσει το ποτήριο της ανομίας του, και ο Θεός δεν επρόκειτο να δώσει εντολή για την ολοκληρωτική εξόντωσή του. Ο λαός έπρεπε να δει τη θεία δύναμη να εκδηλώνεται κατά τρόπο εμφανή, ώστε να μείνει αναπολόγητος. Ο εύσπλαχνος Δημιουργός ήταν πρόθυμος να ανεχθεί την ανομία τους έως την τετάρτη γενεά. Έπειτα, εάν δεν φαινόταν καμία μεταβολή προς το καλύτερο, οι κρίσεις Του θα έπεφταν επάνω τους.»

«Με αλάθητη ακρίβεια ο Άπειρος εξακολουθεί ακόμη να τηρεί λογαριασμό με όλα τα έθνη. Ενώ το έλεός Του προσφέρεται με προσκλήσεις προς μετάνοια, ο λογαριασμός αυτός θα παραμένει ανοικτός· αλλά όταν τα ποσά φθάσουν σε κάποιο ορισμένο ύψος που ο Θεός έχει καθορίσει, αρχίζει η διακονία της οργής Του. Ο λογαριασμός κλείνει. Η θεία μακροθυμία παύει. Δεν υπάρχει πλέον ικεσία ελέους υπέρ αυτών.»

«Ο προφήτης, ατενίζοντας διαμέσου των αιώνων, είχε αυτήν την εποχή παρουσιασμένη ενώπιον του οράματός του. Τα έθνη της εποχής αυτής έχουν γίνει αποδέκτες απaráμιλλων ελέων. Οι εκλεκτότερες από τις ευλογίες του ουρανού τούς έχουν δοθεί, αλλά αυξημένη υπερηφάνεια, πλεονεξία, ειδωλολατρία, περιφρόνηση προς τον Θεό και ταπεινή αχαριστία είναι καταγεγραμμένες εναντίον τους. Ταχέως κλείνουν τον λογαριασμό τους με τον Θεό.»

«Αλλά εκείνο που με κάνει να τρέμω είναι το γεγονός ότι εκείνοι που είχαν το μεγαλύτερο φως και τα μεγαλύτερα προνόμια έχουν μολυνθεί από την επικρατούσα ανομία. Επηρεασμένοι από τους αδίκους που τους περιβάλλουν, πολλοί, ακόμη και από εκείνους που ομολογούν την αλήθεια, έχουν ψυχρανθεί και παρασύρονται από το ισχυρό ρεύμα του κακού. Η γενική περιφρόνηση που εκδηλώνεται προς την αληθινή ευσέβεια και αγιότητα οδηγεί εκείνους που δεν συνδέονται στενά με τον Θεό να χάσουν τον σεβασμό τους προς τον νόμο Του. Εάν ακολουθούσαν το φως και υπάκουαν στην αλήθεια από καρδιάς, αυτός ο άγιος νόμος θα τους φαινόταν ακόμη πολυτιμότερος ακριβώς όταν τόσο περιφρονείται και παραμερίζεται. Καθώς η ασέβεια προς τον νόμο του Θεού γίνεται περισσότερο έκδηλη, η διαχωριστική γραμμή μεταξύ εκείνων που τον τηρούν και του κόσμου γίνεται περισσότερο ευδιάκριτη. Η αγάπη προς τα θεία προστάγματα αυξάνεται στη μία τάξη, καθώς η περιφρόνηση προς αυτά αυξάνεται στην άλλη τάξη.»

«Η κρίση πλησιάζει ταχέως. Τα ραγδαίως αυξανόμενα στοιχεία δείχνουν ότι ο καιρός της επισκέψεως του Θεού σχεδόν έφθασε. Αν και διστακτικός να τιμωρήσει, εντούτοις θα τιμωρήσει, και μάλιστα ταχέως. Όσοι περιπατούν στο φως θα διακρίνουν σημεία του

επερχόμενου κινδύνου· δεν πρέπει όμως να παραμένουν σε ήσυχη, αμέριμη αναμονή της καταστροφής, παρηγορώντας τους εαυτούς τους με την πεποίθηση ότι ο Θεός θα προφυλάξει τον λαό Του κατά την ημέρα της επισκέψεως. Κάθε άλλο. Πρέπει να συναισθανθούν ότι είναι καθήκον τους να εργάζονται επιμελώς για τη σωτηρία των άλλων, αποβλέποντας με ισχυρή πίστη προς τον Θεό για βοήθεια. «Πολύ ισχύει η θερμή δέησης του δικαίου».

Το προζύμι της ευσέβειας δεν έχει απολέσει ολοτελώς τη δύναμή του. Κατά τον καιρό που ο κίνδυνος και η κατάρπωση της εκκλησίας είναι μέγιστα, η μικρή εκείνη ομάδα που στέκεται μέσα στο φως θα στενάζει και θα κράζει εξαιτίας των βδελυγμάτων που διαπράττονται στη γη. Αλλά ιδιαιτέρως οι προσευχές τους θα ανέρχονται υπέρ της εκκλησίας, επειδή τα μέλη της πράττουν κατά τον τρόπο του κόσμου.

Οι θερμές προσευχές αυτών των ολίγων πιστών δεν θα είναι μάταιες. Όταν ο Κύριος εξέλθει ως εκδικητής, θα έλθει επίσης ως προστάτης όλων εκείνων που διατήρησαν την πίστη στην καθαρότητά της και φύλαξαν τους εαυτούς τους αμόλυντους από τον κόσμο. Κατ' αυτόν τον καιρό ο Θεός έχει υποσχεθεί να εκδικήσει τους εκλεκτούς Του, οι οποίοι βοούν προς Αυτόν ημέρα και νύκτα, αν και μακροθυμεί γι' αυτούς.

«Η εντολή είναι: “Διέλθε διά μέσου της πόλεως, διά μέσου της Ιερουσαλήμ, και βάλε σημείο επάνω στα μέτωπα των ανδρών που στενάζουν και βοούν για όλα τα βδελύγματα που γίνονται εν μέσω αυτής.” Αυτοί που στέναζαν και βοούσαν είχαν προβάλει τα λόγια της ζωής· είχαν ελέγξει, συμβουλεύσει και ικετεύσει. Μερικοί που είχαν ατιμάσει τον Θεό μετανόησαν και ταπείνωσαν την καρδιά τους ενώπιόν Του. Αλλά η δόξα του Κυρίου είχε αποχωρήσει από τον Ισραήλ· μολοντί πολλοί εξακολουθούσαν ακόμη τις εξωτερικές μορφές της θρησκείας, η δύναμη και η παρουσία Του έλειπαν.» Testimonies, τόμος 5, 207–210.

Για να διακρίνουμε ορθά το όραμα της σφραγίσεως, όπως εκτίθεται από τον Ιεζεκιήλ, είναι ουσιώδες να κατανοήσουμε τις τέσσερις γενεές του Αντβεντισμού. Η Αδελφή Γουάιτ αρχίζει το απόσπασμα που επιλέξαμε με άμεση αναφορά στο ένατο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ, και το τμήμα που επιλέξαμε επίσης καταλήγει με άμεση αναφορά στο ένατο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ. Στο απόσπασμα λέγει για τον Ιεζεκιήλ: «Ο προφήτης, ατενίζοντας διαμέσου των αιώνων, είχε αυτόν τον καιρό παρουσιασμένο ενώπιον της οράσεώς του». Ο Ιεζεκιήλ είδε τις περιστάσεις που λαμβάνουν χώρα κατά τη σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Στο προηγούμενο άρθρο ταυτίσαμε, με βάση τρία συγκεκριμένα αποσπάσματα από το Πνεύμα της Προφητείας, ότι οι «μεθύσοι του Εφραΐμ» του Ησαΐα, οι οποίοι στο παρόν χωρίο προσδιορίζονται ως οι «πρεσβύτεροι», και οι οποίοι και στα δύο χωρία αντιπροσωπεύουν την ηγεσία της Ιερουσαλήμ (του Αντβεντισμού), δεν μπορούν να διακρίνουν ότι πρόκειται να υπάρξει μια ισχυρή εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού όπως κατά τα προηγούμενα έτη. Στο παρόν χωρίο, αυτή ακριβώς η εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού, την οποία αρνούνται να δουν, θα λάβει χώρα ως μέρος της θείας κρίσεως που επέρχεται επ' αυτούς, διότι δηλώνεται ότι «ο λαός έπρεπε να δει τη θεία δύναμη να εκδηλώνεται κατά τρόπον εμφανή, ώστε να μείνει αναπολόγητος».

Ο Λαοδικειανός Αντβεντισμός αρνείται να δει την εκδήλωση της όψιμης βροχής, η οποία άρχισε να ραντίζει στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, αλλά θα δουν την κορύφωση εκείνης της βροχόπτωσης όταν το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου επαναληφθεί στις έσχατες ημέρες. Εκείνο το

μήνυμα είναι το Ισλάμ του τρίτου Ουαί. Δεν παρακολούθησε η ηγεσία του αρχαίου Ισραήλ, η οποία μόλις είχε σταυρώσει τον Μεσσία της, καθώς το Άγιο Πνεύμα εκχυνόταν κατά την Πεντηκοστή;

Το απόσπασμα προσδιορίζει την εκκλησία, η οποία, συμφώνως προς τα συμφραζόμενα, παριστάνεται από τον Ιεζεκιήλ ως η Ιερουσαλήμ, και τα μέλη εντός της εκκλησίας (Ιερουσαλήμ) αντιπαραβάλλονται προς ένα «μικρό υπόλοιπο», το οποίο επίσης προσδιορίζεται ως εκείνοι «που περιπατούν εν τω φωτί» και αποτελούν τους «πιστούς ολίγους». Η Γραφή διδάσκει ότι «πολλοί» είναι κεκλημένοι, αλλ' «ολίγοι» εκλεκτοί. Το θέμα του αποσπάσματος περιλαμβάνει την οργή του Θεού, η οποία επιφέρεται επί τον λαόν Του. Ο λαός επέσυρε την κρίση του επάνω στον εαυτό του, αλλά ο Θεός τονίζει ρητώς ότι είναι οι άγγελοί Του εκείνοι που επιτελούν το έργο της καταστροφής. Ο Θεός ουδέποτε ψεύδεται, και έχει υποσχεθεί ότι Αυτός είναι που επισκέπτεται την ανομία των ανθρώπων έως τρίτης και τετάρτης γενεάς. Το να αποδίδει κανείς την εκτέλεση της κρίσεως σε οποιονδήποτε άλλον εκτός από τον Θεό σημαίνει να αρνείται τον χαρακτήρα Του και να υπονοεί ότι είναι ψεύστης.

Το απόσπασμα δηλώνει ότι, όταν οι εξολοθρευτικοί άγγελοι του Ιεζεκιήλ αρχίζουν να διέρχονται μέσα από την Ιερουσαλήμ, τότε είναι που «η διακονία της οργής Του αρχίζει». Η οργή του Θεού αρχίζει από την Ιερουσαλήμ, η οποία είναι η εκκλησία Του, δηλαδή ο Λαοδικειανός Αντβεντισμός.

Διότι ήλθε ο καιρός να αρχίσει η κρίσις από τον οίκο του Θεού· και εάν αρχίζει πρώτον από εμάς, ποίον θέλει είσθαι το τέλος εκείνων οι οποίοι δεν υπακούουν εις το ευαγγέλιον του Θεού; Α΄ Πέτρου 4:17.

Η οργή του Θεού εκτελείται από τους αγγέλους του Θεού, και όταν αρχίζει το έργο τους, λαμβάνουν την εντολή να «πατάξητε» πάντας και «ο οφθαλμός σας ας μη φειδῆται, μηδέ ελεήσητε· θανατώσατε εξ ολοκλήρου γέροντας και νέους, παρθέτους και μικρά παιδιά και γυναίκας· πλην εις πάντα άνθρωπον επί του οποίου είναι το σημείον μη πλησιάσητε· και αρχίσατε από του αγιαστηρίου Μου». Η οργή του Θεού εκτελείται από αγίους αγγέλους, και το σημείο που επιθυμούμε να προσδιορίσουμε εδώ είναι ότι η έναρξη της διακονίας της οργής του Θεού πραγματοποιείται κατά την τετάρτη γενεά.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

Και θέλει συμβή εν τη ημέρα της θυσίας του Κυρίου, ότι θέλω τιμωρήσει τους άρχοντας και τους υιούς του βασιλέως και πάντας τους ενδεδυμένους αλλότρια ενδύματα. Εν τη αυτή ημέρα θέλω τιμωρήσει και πάντας τους υπερπηδώντας το κατώφλιον, τους πληρούντας τους οίκους των κυρίων αυτών με βίαν και δόλον. Και θέλει συμβή εν εκείνη τη ημέρα, λέγει ο Κύριος, ότι θέλει είσθαι φωνή κραυγής από της πύλης των Ιχθύων, και ολολυγμός από της Δευτέρας, και μέγας συντριμμός από των λόφων. Ολολύζετε, οι κάτοικοι της Μακτές, διότι πας ο εμπορικός λαός εξωλοθρευθή· πάντες οι φορτωμένοι αργύριον εξηφανίσθησαν. Και θέλει συμβή εν εκείνω τω καιρώ, ότι θέλω ερευνήσει την Ιερουσαλήμ με λύχνους και θέλω τιμωρήσει τους άνδρας τους καθημένους επί την οινολάσπην αυτών, τους λέγοντας εν τη καρδία αυτών, Ο Κύριος δεν θέλει αγαθοποιήσει, ουδέ θέλει κακοποιήσει. Σοφονίας 1:8–12.